

№ 13 РІК ВІДАННЯ XVII


ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. ЛИПЕНЬ 1957

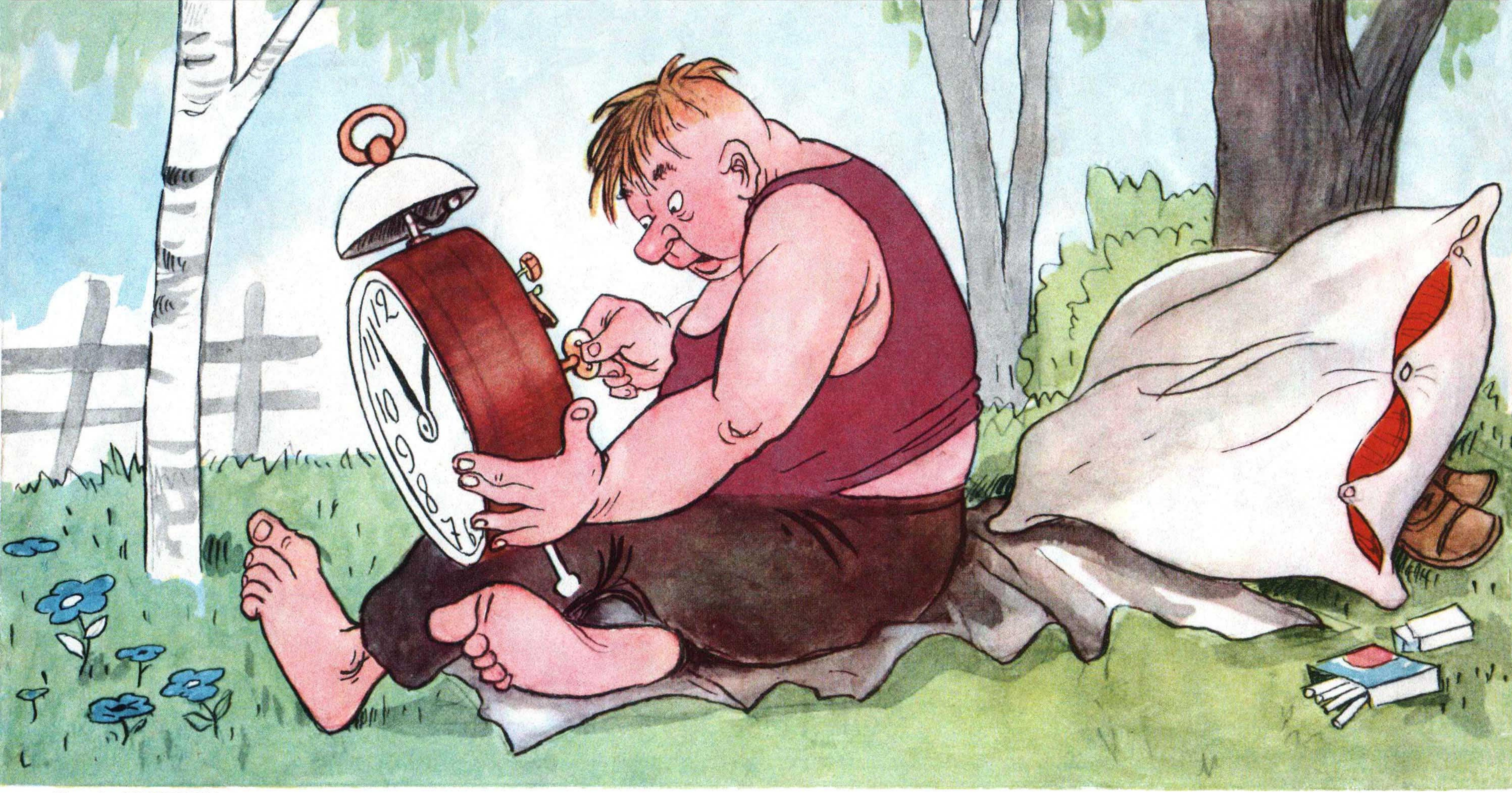
Перець

Мал. В. ГЛІВЕНКА.

Урожай: — Ех, усипати б вам за
такий зсипний пункт!..

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— Не проспати б вечері.

Донедавна на карті Маловисківського району, Кіровоградської області, селища Первомайська не було. А тепер є. Нове, красиве селище, з новими будинками на рівних, розумно спланованих вулицях.

Рівна, як стріла, лягла і центральна вулиця Первомайська. Влітку, особливо у розпалі хлібоздачі, по ній в різних напрямках пробігають сотні автомашин, возів, безтарок. Є де розвернутися: ширина вулиці — 20 метрів.

Чому ж тоді на цій широкій вулиці так часто створюються «пробки»? Чому, опинившись тут, завжди так лаються шоferи та іздові?

Виявляється, що посеред вулиці стирчить чийсь будинок. Щоб обминути його, шоферам та іздовим доводиться звертати у вузький проулочок. Тут не те що машинам, — двом підводам розминутися ніде.

Хто ж це «висточив» з своїм будинком на середину центральної вулиці, як Пилип з копоель?

— Не Пилип, — скажуть вам, — а Олександр Дмитрович Тимчинський.

Той самий Тимчинський, який донедавна обіймав посаду начальника станції Плетений Тацлик. На цій посаді Олександр Дмитрович і вважав себе начальником, для якого ніякі закони не писані, ніякі плани не креслені. От і поставив він свій будинок там, де йому заманулося.

Стойте будинок і зараз посеред дороги. Стирчить, мов той камінь на рівному, об який всі спотикаються, і ніхто не наважиться прибрати його з дороги. Бо то не чия-небудь власність, а самого Олександра Дмитровича!

Силосовані ПАНЬКО

Щоб до хліба сало мати,
Щоб ішло все до ладу,
Почали силосувати
Кукурудзу молоду.

Якось силосу не стало,
Ми чекали візника.
Почитали, поспівали
І забули про Панька.

А Панько не гаяв часу
(Вчора ж випив первака),
В яму ліг, в зелену масу,
І урізав хропака...

Самоскид прийшов і тонну
Маси висипав умить...
Шофер сплеснув у долоні
І не може уст розкрити...

Щось ворушиться у ямі,
Аж клекоче яма вся...
Що ж це є? Мо' перед нами
З хріном в роті порося?

Придивилися краще люди
І Панька впізнали враз.
— Ну, тепер він зватись буде
Силосованим у нас!

Л. КУРЯВЕНКО.

м. Чернівці.

Цілком можливо, що коли-небудь історикам доведеться копатися в архівних документах Краматорського заводу ім. Куйбишева. Можна припустити, що увагу істориків приверне один документ, датований 1954 роком, в якому чорним по білому написано: зобов'язати відділ капітального будівництва заводу ім. Куйбишева спорудити в міському селищі Шабельківка школу на 960 учнівських місць.

Ученим впаде в око ще один документ, в якому сказано, що на будівництво школи асигновано три мільйони карбованців. Далі історики побачать нові папірці. А за ними — ще і ще... В одних папірцях дирекція заводу ім. Куйбишева аж кричить, що робота їй не під силу, в інших дирекції доводять всю необґрунтованість цього крику. Далі дирекція вже не кричить, а просить. Просить того, просить цього... Просить перенести строк здачі школи з 1 вересня 1955 року на 1 вересня 1956 року. Потім просить відстрочити ще на один рік. Потім ще...

Історики не сушитимуть голови, щоб підрахувати, скільки за ці роки було освоєно грошей на будівництві школи. Вони дізнаються з тих же документів, що витрачено не дуже багато — рівно стільки, скільки одержали сторожі, які охороняють будівельний майданчик. Бо школа, що будується вже четвертий рік, ні стін, ні вікон, ні дверей ще не має.

Досі немає навіть фундаменту, якщо, звичайно, не брати до уваги фундаментальну купу папірців, породжених цим, ще не розпочатим, будівництвом.

дороги на молочний РІКАХ

Є два види молока.

Перше — молоко у зведеннях. Воно має ті переваги, що ніколи не скисає, легко перевозиться з місця на місце, ллється навіть по телефонному проводу. За якусь годину після закінчення дойння цим продуктом милються всюди: і в колгоспних конторах, і в МТС, і в райвиконкомах, і на маслоробних заводах, і в Сталінському обласному тресті «Укрголовмолока». Єдиний недолік у цього виду молока — ним можна тільки милюватись.

Пити можна другий вид молока — оте, що в бідонах. Воно смачне, але дуже турботливе. Таке молоко потребує щоденної уваги, господарського ока, чистих рук, транспорту, добре посуду, приміщень, устаткування і ще багато іншого.

Візьмімо Старобешівський район. Тут молока первого виду, тобто того, що в зведеннях, багато. За вісім місяців колгоспні тваринники надійшли від кожної корови майже півтори тисячі літрів. А от молока в бідонах там значно менше. Це видно хоча б з того, що не завжди воно є в магазинах Макіївки, куди старобешівці здають свою продукцію. Не завжди воно є і в самому районному центрі.

Де ж воно дівається?
На ферми повертається.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Пригадуєш слова поета: «Гаї шумлять — я слухаю, хмарки біжать — милуюся...». У нас в артілі «Шлях нового життя» теж шумлять гаї — молоді полезахисні лісосмуги, але радісного хвилювання це у колгоспників не викликає. У гаях тих гуптають сокири (тому, видно, їх шумлять вони). Під це гупання на землю падають молоді дерева.

Хто дійсно милується шумом у гаю — так це лісоохоронці Піхтар і Підгорний: бо за кожне зрубане дерево вони одержують натуроплату — перваком. Пили вони горілку, пили наливку, пили й, очевидно, будуть пити, аж поки в колгоспному лісі звичайнє дерево не стане надзвичайною рідкістю.

Запитай Перче, у правління нашого колгоспу: «Неваже йому і справді подобається отої шум, що зчинився в гаю завдяки охоронцям Піхтарю і Підгорному? Чи не краще було б зробити так, щоб за ними зашуміло?»

А. ЛІСОВИЙ.

Греміцький район,
Чернігівської області.

ЧУДЕРНАЦЬКИЙ ГОЛОВА

(За мотивами українського фольклору).

Пустомеленко Василь
Лекцію читає.
Піт краплинами роси
З нього виступає.

По конспекту він трубив
Півтори години.
З appetитом осушив
Повних два графини.

Наш колгоспний голова
Чоловік бідовий,
Ростом, мабуть, метрів з два,
Свіжий і здоровий.

Всі гордились на селі
Сильним головою —
В дні війни він брав Берлін,
Бувши старшиною.

Жартівник! Та й цей раз він
Утнув добру штуку.
Встав, відсунув свій ослін,
Ta й підводить руку...

— Є до мене щось у вас? —
Лектор запитався.
— Ні, — всміхнувся голова
І на сцену піднявся.

Біля велетня стоять
Лектор, як дитинка...
— Переїду вас. Підождіть —
Лиш одна хвилинка...

Видно, він свое щось гне,
Хитро мрежить очі.
Бідний лектор не збагне,
Що робить він хоче.

Раптом голос голови
Програмів у залі:
— Встаньте!..
— Сядьте!..
... Тепер ви
Продовжуйте далі.

Пустомеленко Василь
Загубив дар слова...
— Це такий у мене стиль,
Звичка вже — військова, —

Каке хитрий голова...
Лектор аж знітися:
«Ну, до чого ці слова?
Може, він... напився?

Та не може цього бути —
Наче ж рівно ходить...
Він контужений, мабуть,
От і колобродить...

Ну, а все-таки, чому?»

Лектор сів в машину
І не терпиться йому
Вияснить причину.

Пальцем хлопця підзива:
— Скажи мені, друже,
Що у вас за голова?
Чудернацький дуже!

Той пояснює йому:
— Ні, ви не вгадали.
Він скомандував тому,
Що слухачі... спали!

Антон БЕХ.
м. Запоріжжя.

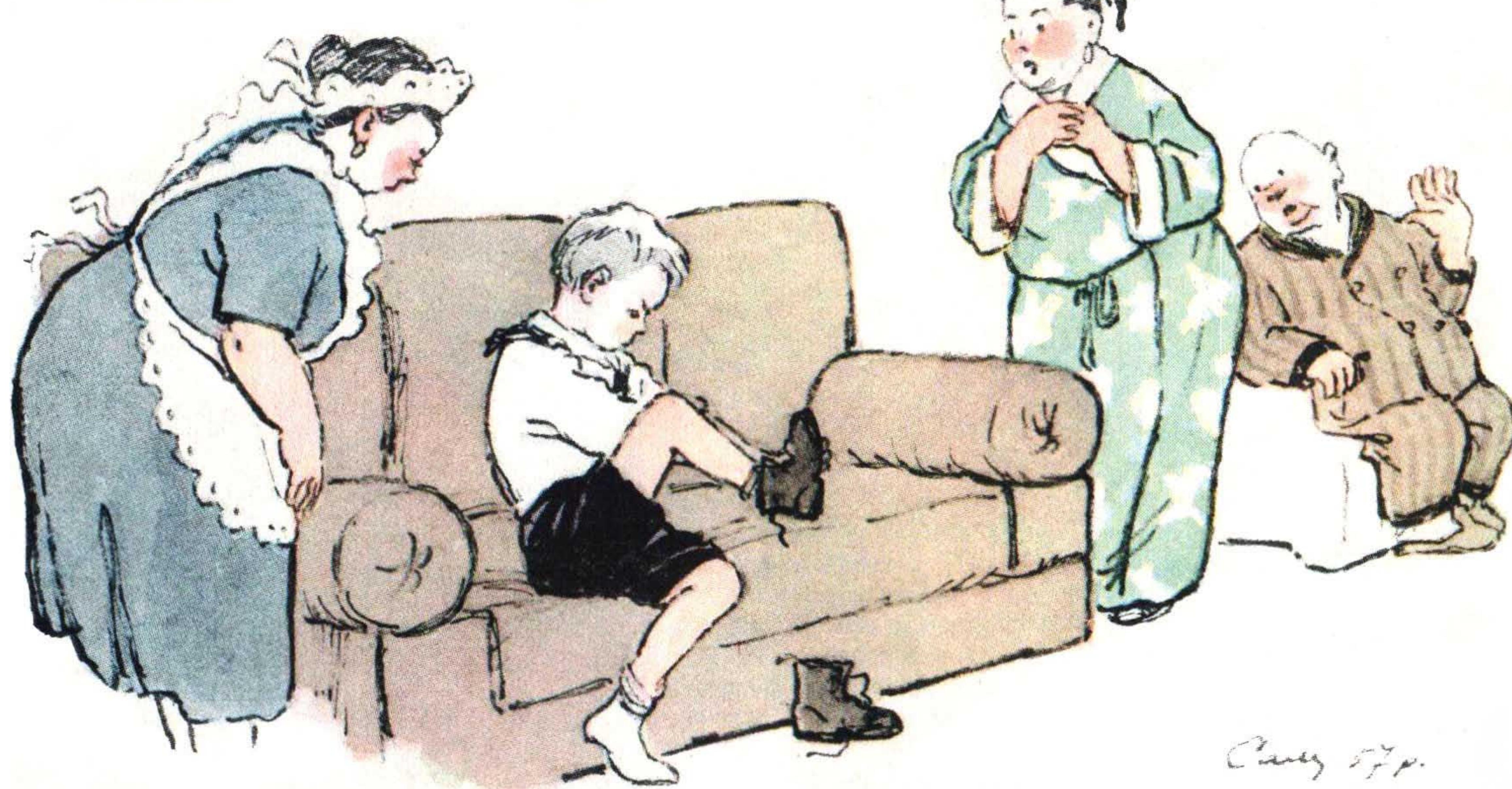

О. ВОЛКОВ.

(«Донецький Перець» — газета
«Радянська Донеччина»).

МАМА В РОЗПАЧІ

Мал. С. САМУМА.

— Бач, як зіпсували нашого Додика в піонерському таборі! Не хоче, щоб няня одягала і взувала його, сам все робить...

Жасмінка

У Війтівецькому колгоспі «Правда», Липовецького району на Вінниччині, хтозна відколи закульгала дисципліна.

Хто тут винен? Звідки напасті? — занепокоїлися в районі. — Чому падають надої молока? Хто припускає розкрадання колгоспного добра? Чому не видно на полі агронома Танасієнка?..

Ще багато «чому?» з'явилося в районних керівників. Та оскільки від районцентра до колгоспу далекенько — аж ціліх 25 кілометрів — і їздити туди незручно, у районі вирішили, що в усіх «чому?» розбереться правління колгоспу.

Почало правління розбиратися і розібралося таки. Знайшли у Війтівцях винуватого: дід Василь правління дискредитує, авторитет керівників колгоспу підриває.

Викликали діда на засідання.

— Для чого ви, — питаютъ, — підриваєте авторитет керівників артілі?

— Брехня, — відповідає дід. — Казки дітям розповідаю, це точно, ясно ж ви в артілі не влаштували. А в колгоспні діла я не мішаюсь.

— А що ви говорили під вербою на вигоні? — допитувалися правлінці.

— Під вербою? Баєчку про ледачих братів розповідав я під вербою.

— Ану розкажіть і нам.

— Можна й вам. Слухайте. Було на світі три брати, — почав дід, — Сашко, Ілько та Данило. За їх вдачу прозвивали братів Сонько, Лінько та Дурило. У кожного було і дурощі і ліноців доволі. Хлопці були заповзяті та ретельні. З каменя лико драли, відрами вітер міряли, посиденьки справляли, деревені правила. І молотниками гарними були коло печеного хліба та майстрами біля того, що погано лежить...

— От, от, — перебив хтось діда. — Чуєте, проти кого казка?.. Це ж проти нас наスマшка!

— Бач, як приклав: «До готового хліба молотники!» — зашуміли на правлінні. — Це не інакше, як про нас. Про те, що ми забрали свій зароблений хліб на трудодні та ще й авансом перебрали, а з членами артілі і досі не розрахувалися...

— Еге, та цей дід дошкульний, — обізвався завгосп артілі Бі-

лоус. — Каже: «майстри біля того, що погано лежить!» Це він нам коле очі отими сто сімдесят трьома кубометрами лісоматеріалу, що чорті батька зна де поділися. Йому не втимки, що ліс той погано лежав. А як же ти до ладу складеш таку силу дерева?!

— А «відrom вітер міряли!» Це він натякає на наш облік, — обізвався комірник Назаренко. — Це про те, що я зерно з поля приймав без ваги і міри, а тепер у мене знайшли 43 центнери лишків.

— Так він, чого доброго, і до тваринництва добереться, — сказав завідувач фермою.

— А що ж, — додав комірник, — і скаже, що в тебе корови дояться, як ті кози, а свиней хоч за вітром пускай.

— Дай такому сочинителю волю, так він і про торішні буряки згадає.

— Це про ті, що померзли? — перепитав дід.

— Так то ж було взимку, а раз літо, — загомоніли правлінці. — Посоромився б ти, старий чоловіче, такі балачки заводити!

— А хіба я винен, що ви завели такі порядки, — промовив дід і закліпав очима.

— Дивіться, дивіться, він одне око заплюшив, а другим дивиться скоса, — прохопився комірник.

— Це за електрику наスマшка, — розтумачив хтось. — За те, що тільки хати голови та нашого активу освітлено.

— От бачите, — сказав голова артілі Кирило Дмитрович Драч, — як важко працювати з таким народом. Тут посіви удалися зріджені, як той казав, від колосу до колосу не почуюш голосу, сад гусінь об'їла, корови худі, свині, як гребінці, а вони замість того, щоб співчувати правлінню, наスマшки строять.

Після такої бесіди з дідом ні корови не погладши, ні посіви не погустішли, лісоматеріал назад не повернувся, ні дисципліна в артілі не покращала. Авторитет правління згинув на пні. Знищила його лиха наスマшка.

Та про це в районі ще не знають. Чи ж жарт — двадцять п'ять кілометрів треба до Війтівців їхати!

О. ПОЛІЩУК.

Хова́й та́к, я́к я хова́ю

Данило Федорович Плющ діє точнісінько так, як той дядько, що повчав нерозумну бабу, обікрадену злодіями на базарі.

— Хіба ж так гроши ховають, роззыва! Хова́й та́к, я ховаю...

Д. Ф. Плющ директорствує у м. Знам'янці, Кіровоградської області, у торговельній організації «Змішторг». Він завжди нагадує своїм підлеглим:

— Довірені нам матеріальні цінності треба старанно зберігати.

Знам'янський «Змішторг» має у місті два склади. Можна уявити собі, що в такого дбайливого господаря, як Данило Федорович, це не склади, а справжні фортеці, в які й миша не потрапить.

На ділі ці «фортеці» мають та-кий вигляд.

Достеменно: хова́й та́к, я ховаю...

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Повідом, будь ласка, директора Одеського авторемонтного заводу, що тих листів, які він не написав у відповідь на наші численні запити, ми досі не одержали. Разом з листами не одержали ми і три вантажні автомашини, які здали на ремонт ще півроку тому.

Досі ми чули таке: він пише, як читає. Про одеських авторемонтників можна сміливо сказати: вони пишуть, як ремонтують.

МОРОЗОВ,
начальник автоколонії Капустянського цукрокомбінату,
Тростянецького району,
Вінницької області.

Ображений ГУСАК

(БАЙКА)

За п'янство в тресті «Пух», чи за розтрати,
Чи за провину ще яку

Дали по шиї Гусаку

І з тріском вивели за штати.

Загелготів ображений Гусак:

— Я не залишу справи так!

Є в мене друзі знамениті.

Я доведу усім на світі,

Що я — із гусаків Гусак!

І став строчити у газети,

У різні спілки, комітети,

Що тресту «Пуху»

Бракує руху,

Що Журавель в нім головує,

Що він нічого не тямкує,

Що там зібралися усі свої,

Що там сидить шахрай на шахрай.

Єдина там була порядна птиця —

Це він, за що й прийшло, бач, поплатиться!

Отак

Гусак

Всім пише, «викриває»,

Але ніхто уваги не звертає

На несусвітню брехню таку.

Це в байці, а в житті, на жаль, буває,
Що вірять
Гусаку!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

— Замовкніть, кляті, ви заважаєте обговорювати питання про благоустрій райцентра.

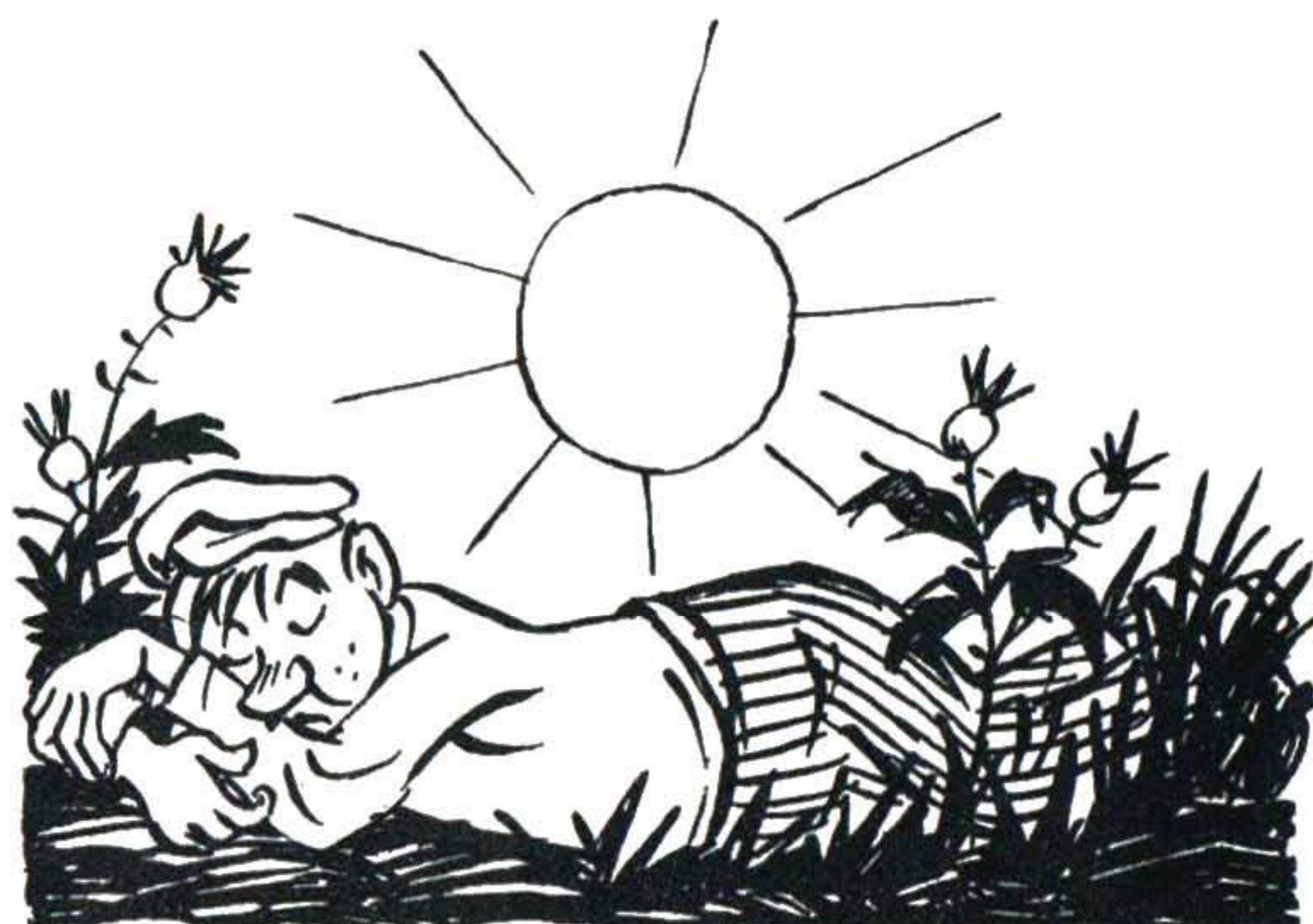

— Це ж неподобство — від одеколону тхне оселедцем!
— А ви візьміть оселедця, він пахне одеколоном!..

У чотирех рядочках

Як гопак —
То він мастак.
Як на тік —
То він утік.

Гей, вартує сторож наш
Так, що людям чудно:
Може він по три доби
Спати непробудно.

ДИТЯ

Вранці просить, як дитя:
— Мамо! Хочу моні я...

А увечері кричить:
— Грай, моя гармонія!

П. ГАЙ.

ОДИНАДЦЯТИРІЧНИЙ ЧЕМПОН

Мал. К. АГНІТА.

З старінок газет на нас дивиться худорляве обличчя десятирічного хлопчика. Великі заголовки кричат:

— Вундеркінд! Геній! Американський феномен!

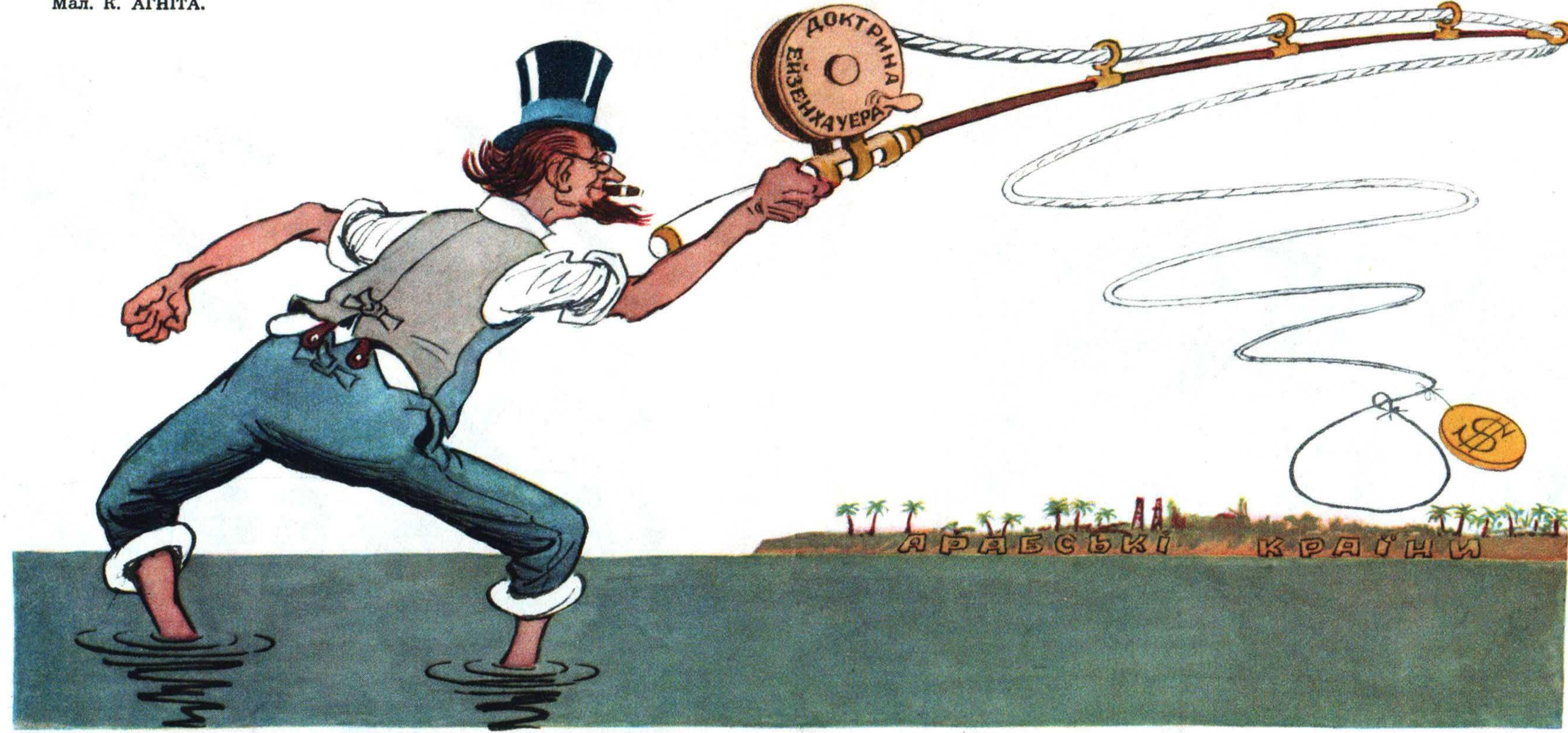
Газети повідомляють, що Ленні Росс (так звать цього феномена) переміг на конкурсі і одержав премію в 64 тис. доларів. Це той самий Ленні Росс, який рік тому, коли йому не було ще й 10 років, теж переміг на конкурсі і виграв 100 тис. доларів. Завтра Ленні виступить по телебаченню.. Муніципалітет Сан-Франциско влаштовує банкет на честь Ленні.. Чайтайте інтерв'ю з Ленні і з його батьками!..

На якому ж конкурсі переміг юний американський феномен? Юних художників чи юних музикантів?

Ні, Ленні Росс не має нічого спільного з музами. Він переміг на конкурсі відповідей на запитання, що їх влаштовують американські телестанції.

На які ж складні запитання знайшов влучні відповіді Ленні Росс? З математики, граматики, історії, філології, нумізматики? А, може, він назвав усіх найвидоміших американських гангстерів або без запинок повідомив телеві-

Б. КАМІНСЬКИЙ.

Закидає дядько вудочку у чужу будочку...

Угорський ГУМОР

Ludas Matyi
«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт

— О, мені знайомі ці чоботи! Вони, здається, раз уже топтали Францію.

ФРАНЦУЗЬКИЙ КОЛОНІАЛІСТ

— Завішо ти ненавидиш нас? Ми ж вважаємо тебе членом нашої сім'ї.

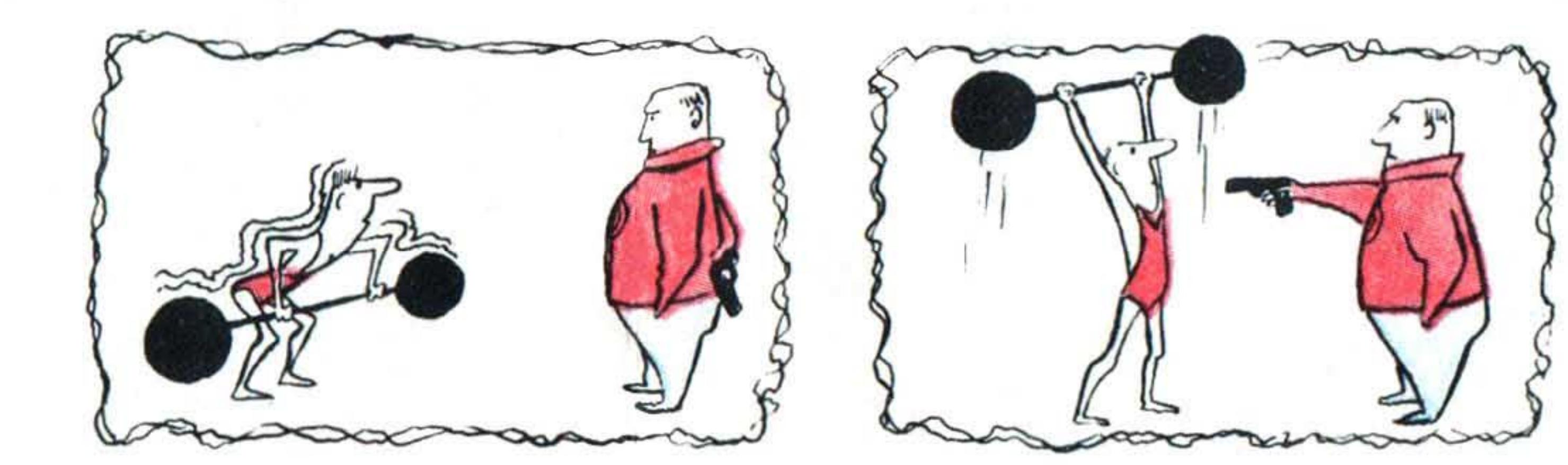
ЗЛИЙ ДІДУГАН

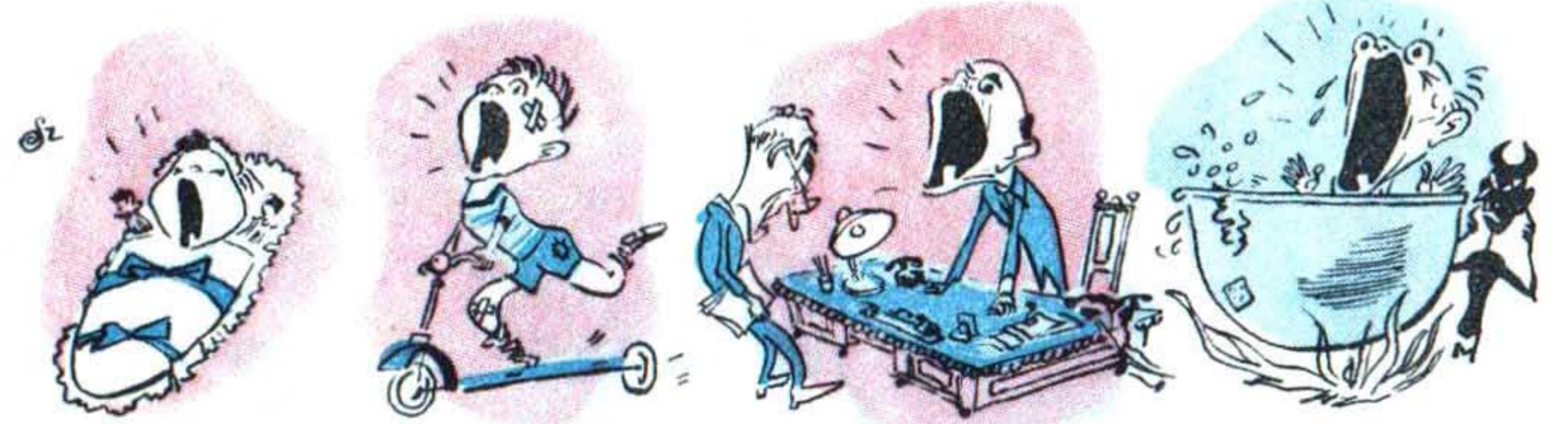
— Як сміють єгиптяни не поважати моїх традицій? Вони хочуть самі порядкувати на своїй території!

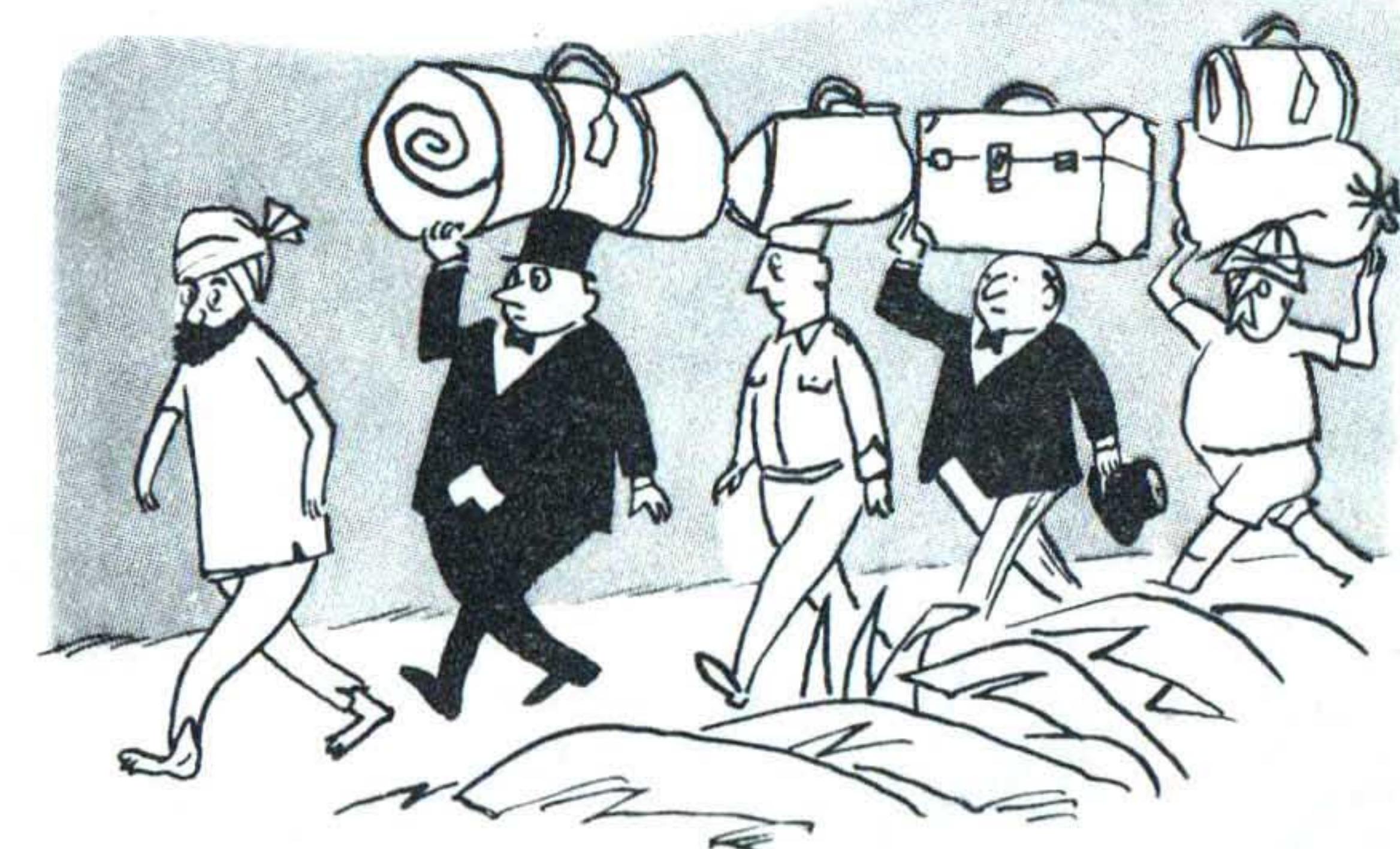
Ось чому правителі Йорданії не чують голосу народу.

ТРЕНАР

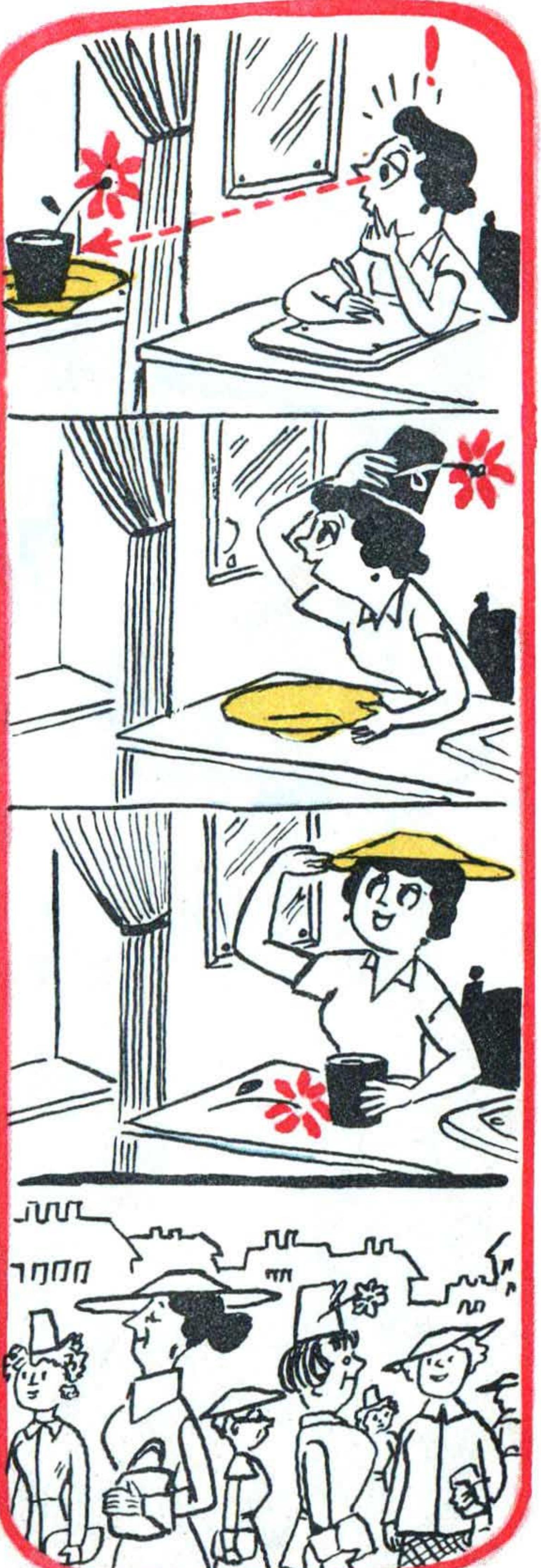
Життя одного крикуні.

Страшний сон колонізатора.

— Можеш накривати на стіл, дочко!..

Ось як робляться сьогодні капелюшки модні.

АРИСТОКАРТИЧНА НАТУРА

Графи, віконти, герцоги, маркізи — яких тільки не буває порід аристократів. А серед усіх аристократів — англійські. Це, так би мовити, квінтесенція шляхетства. Аристократи з аристократами. Якщо хочете перевідчитись у цьому, то почитеайте при нагоді одну з оксамитових чи голубих книг, де записані всі лорди від Ноя до новоспеченої графа Клемента Еттлі.

Почесне місце в одній з таких книг посідає ім'я сера Джорджа Лайонела Джозефа Алістера Міллера — тринацятого барона ставрінського аристократичного роду.

Все є у барона — і походження, і блакитна кров, і титул. Жив він собі, пив, гуляв, пускав на вітер рештки того, чого не встигли пустити на вітер батьки. І раптом на 64-му році такого змістового та корисного для суспільства життя потрапив на ої істиції. Не пощастило аристократові. Мабуть тому, що його порядковий номер у родоводі тринацятій. Чортова дюжина! Вона видно, й підвела лорда під монастир...

Судив барона лондонський суд. — Скажіть, будь ласка, мілорде, — допитувався суддя, — чи не крали ви часом діаманти?

А. КІСІЛЬ.

— Крав. Діаманти крав. Годинники теж, золоті. Люблю шляхетний метал з дитинства. І гаманці зупинив, — зізнався сер Міллер.

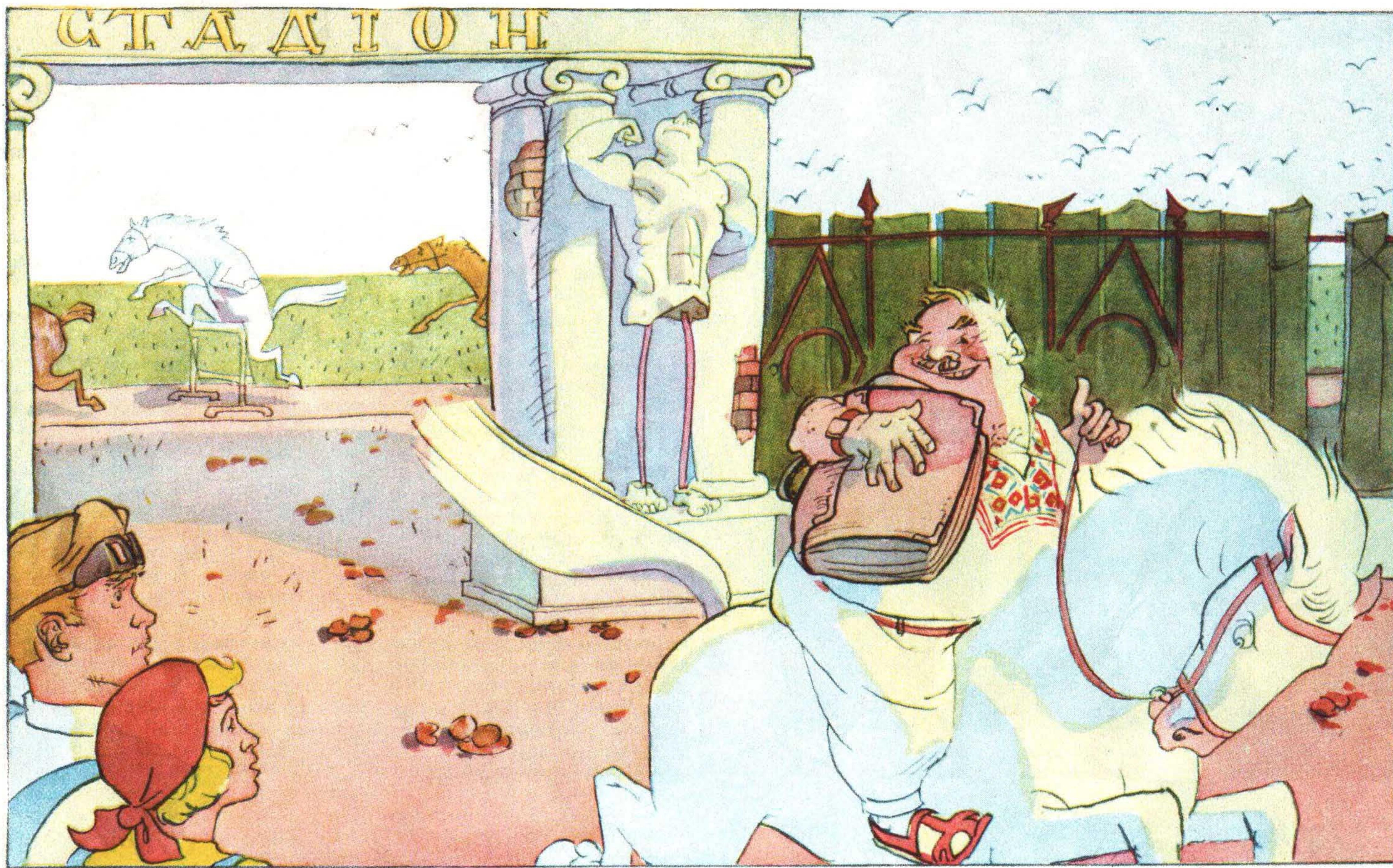
Свідки додали ще одну дрібничку до біографії барона. Він також «позичав» значні суми грошей під «слово честі», хоч і знає, що з батьківської спадщини в нього не лишилося вже ані ламаного шилінга.

Але аристократична натура вибаглива, вона звикла до витребенників. За все треба платити — барон ти чи полісмен. От і плавив титулованій нероба чужими гнієннями.

...Суддя зачитав вирок — півтора року в'язниці. Ще одним аристократом стало більше у списках засуджених злодіїв. Дарма, що це ім'я красується одночасно в геральдичних книгах. Не гірше на вигляд воно й у в'язницькому журнали.

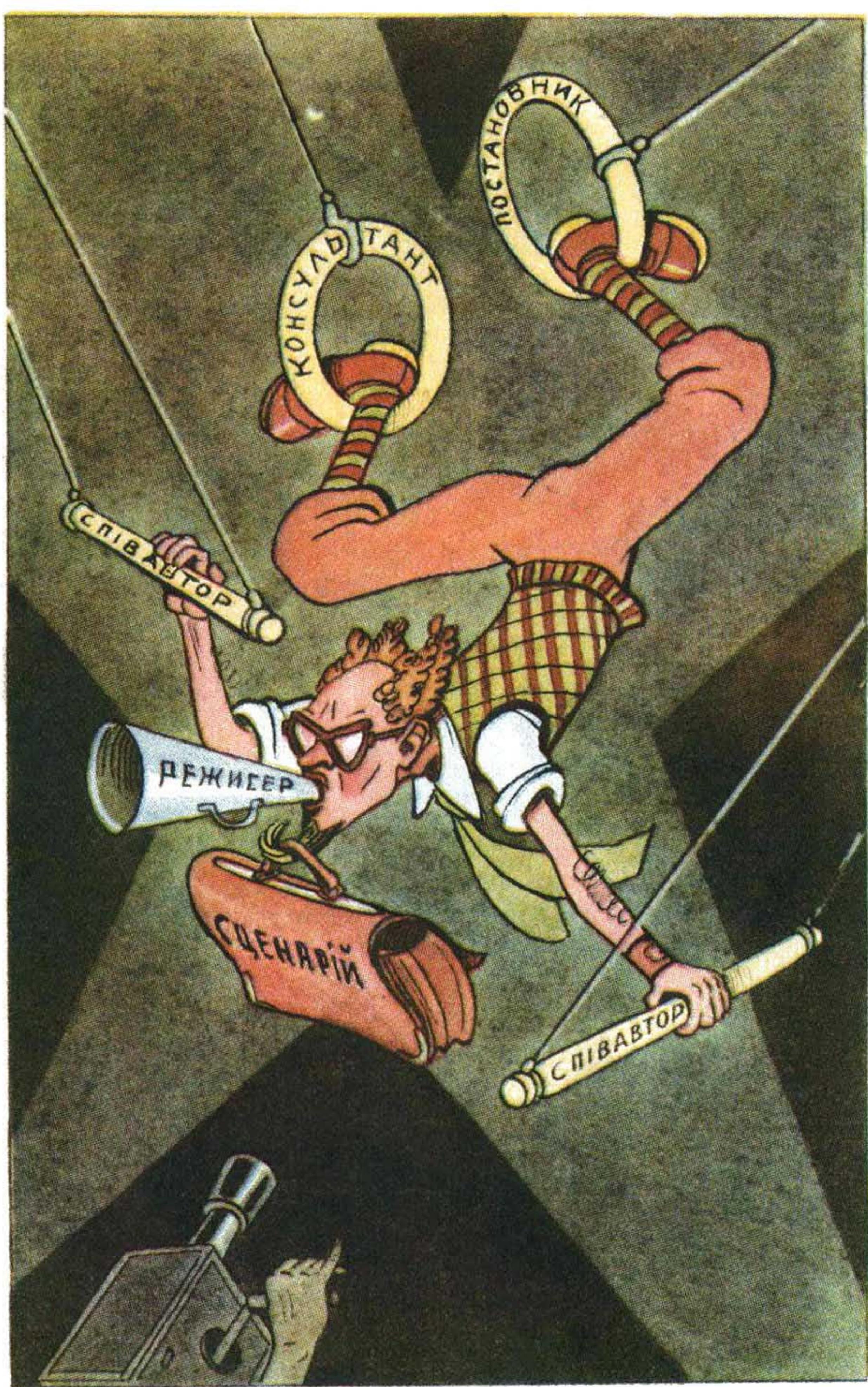
Проте, що не кажіть, «блакитна кров» має дяжуку перевагу. Вона явно загінотизувала судню і присяжних, які звикли куди суворо кару накладати на голодних з крадіжкою шматка хліба.

Мал. К. ЗАРУБІ.

— У вас коні — як огонь! Гарні, сильні!
— Ще б пак! Вони ж ціле літо проводять на стадіоні!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Кінотрюки на деяких кіностудіях.

ОДНИМ МАХОМ...

Родичі і знайомі Райза Й. М. не хваляться ним: «Ах, наш Райз! Ох, і голова у Йосипа Мусійовича!»

Чому ж вони так захопилися тим Райзом?

У Києві на вулиці Шота Руставелі, в будинку № 40/10, у кв. № 1 жила одинока стара жінка Огородник Г. Д. Вона займала кімнату на 24 кв. метри. Весною минулого року гр. Огородник померла. На кімнату покійної почала претендувати сусідка Українська О. К., яка з сім'єю з п'яти душ тулиться в кімнаті на 11 кв. метрів.

Отут на сцену й вискочив Райз.

— А я?! Я хазяїн кімнати!

— Пробачте, — сказали йому. — Ви були лише квартирантом покійної.

— Як так? — вигукнув Райз. — Огородник була мені майже дружина. Ми разом з нею чай пили.

Суд 4-ої дільниці Ленінського району вдалося до суду. Воно писало, що Райз лише наймав у покійної куток, ордера на кімнату, особистого рахунка, договору в нього нема і що він, Райз, на обліку для одержання житлоплощі не лічиться.

Суд 4-ої дільниці Ленінського району не дуже заглиблювався в цю справу й вирішив її на користь Райза.

Справа перейшла до обласного суду. Тут рішення нарсуду 4-ої дільниці скасували і передали справу на новий розгляд до нарсуду 3-ої дільниці.

У справу втрутилася прокуратура міста. Включився і виконком міськради. Він двічі пропонував Ленінському райвиконкому передати кімнату Огородник гр. Українській, а одинокому Райзу віддати кімнату гр. Української. На який підставі? Один аллах тільки знає.

Нарешті, в січні цього року судова колегія Верховного Суду УРСР дала роз'яснення у цій справі і встановила, що Райз повинен звільнити кімнату.

Але Райз тримав у кишені козирного туза.

Десяте судове засідання, що відбулося в обласному суді 30 травня, закінчилося дуже швидко, бо ні позивача, ні відповідача, ні свідків тут уже не було. Було лише рішення Ленінського райвиконкому (№ 126/4 від 27 травня) про припинення судової справи. І її закрили.

Що ж сталося? Чому це райвиконком і житлоуправління раптом склали зброю, коли міський прокурор, обласний і Верховний суди підтримали їхню законну вимогу про виселення захабнілого Райза?

Виявляється, що підклав усім свиню кербуд Вальдман Л. М. Поки тривала судова тяганина, Вальдман уклав з Райзом житловий договір на спірну кімнату. Уклав і до слушного часу мовчав.

Як же обурилися у Ленінському райвиконкому, коли довідались про такі підступні дії противника! Зібралися на спеціальне засідання і написали постанову. Довго її пам'ятатимуть Райз і Вальдман. Суть постанови така: громадянину Райзу, який не має ніякого права на спірну кімнату, який не стояв на квартирній черзі жодного дня, з яким протягом року судилися в усіх інстанціях і якому кербуд Вальдман незаконно оформив договір... відкрити особистий рахунок на кімнату площею 24 кв. метри у квартирі № 1 по вулиці Шота Руставелі, 40/10.

Покінчивши з Райзом, перейшли до Вальдмана. Було визнано, що договір незаконний, що кербуд вчинив злочин, укладаючи його, а тому Вальдману... оголосили догану.

У кого ж тепер повернеться язик сказати, що в Ленінському райвиконкому немає мудрих мужів?

Постає тільки питання: як це таких мудреців могли пошити в дурні Вальдман і Райз?

І ще одне питання: хто ж все-таки дужчий — закон чи Райз?

Л. ГРОХА.
К. ДІДЕНКО.

ШЛЯХАМИ-ДОРОГАМИ

Коли я зібрався відвідати віддалені райони Хмельниччини, один знайомий шофер порадив:

— Без вертольота туди й не потикайтесь!

— Та що ви?

— От вам і «та що ви!»
Довелося послухати поради.

Чудова машина вертольот!

Піднявся я над Києвом — небосхил зарожевів, а зійшло сонце — вже був над Хмельниччиною.

Над Грицівським районом затримався.

Саме біля станції Чотирбоки, де розташувалися склади Грицівського «Заготзерна», машину щось струснуло. Перехлившася я, дивлюсь, а внизу директор райконтори «Заготзерна» Сопленко голову ряспоживспілки допікає, а той речоче, аж за боки хапається.

Приземлився я, слухаю.

— Ой, не сміши, бо лусну! — вигукує голова ряспоживспілки. — Чому це я буду ремонтувати? То ж тобі під'їзни шляхи потрібні! З трьох районів колгоспники хліб здаватимуть. А під'їхати як? На вертольоті!

— Ага! — думаю. — І тут вертоліт згадали!

А Сопленко, чую, гrimить:

— А ти хіба цим шляхом не користуєшся? Ліс із станції хто вивозив? Та ще з причепами, та ще тягачами! Та хіба тільки ліс! Ями он повивертав, що вся твоя база сковася. А мені ремонтуй! Не буду! У минулому році не ремонтував і в цьому не буду!

І він подався геть у напрямку до контори, спритно обминаючи глибокі баюри, що блищають на під'їзну шляху, хоч стояла велика спека і дошу вже давненько не перепадало.

Подався і я геть, щоб, бува, не зануритися в якусь баюру. Лечу і раптом чую:

— Рятуйте!

Що воно там за оказія?

Виявляється, якийсь чолов'яга, з натоптаним портфелем під пахвою, загруз у багно і ніяк виправитися не може. Одну ногу витягне, друга зав'язне.

— Що з тобою, друже? — гукаю.

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ ПЕРЦЯ)

— Та одвозив оце, — каже, — звіт про готовність шляхів до перевозок.

— А звідки сам?

— З Старосинявського району?
— Сідай, порятую!

Знизився я трохи, та й підібрав бідолаху на борт.

Ось і Старосинявський район. Дивимося, сидить голова райвиконкуму Павло Кирилович Кушнір у кабінеті і вголос мріє:

— От би організувати людей та мобілізувати транспорт, та один недільник провести, та другий... Щоб шляхи в нас...

Тут Павло Кирилович зітхнув, пригадав, мабуть, як минулого осені загрузили машини з хлібом, з цукровими буряками... Пригадав і гукає до начальника ряшляхвідділу Кривицького:

— Як там у тебе з шляхами у цьому році? Знову кукурікати будемо?

А той йому:

— Не сумуйте, Павле Кириловичу. Ми ще ого-го! Є гірші від нас!

— Та невже? — повеселішив голова райвиконкуму. — Хто ж?

— А миньківчани! Вони теж будівництва нових доріг у цьому році ще й не починали... Мости у них гірші, ніж у нас. А з вивезенням будівельних матеріалів зовсім засіли. Хоч лежить він у них — рукою подати. Адже й кар'єри, й жорства — все є в районі. Позичати не доводиться.

— А все ж... непогано б, коли б шляхи добре нам... — знов, чую, промовляє голова...

— Воно то так... — відповідає Кривицький.

Та й задумалися обое...

Щоб не заважати ім думати, висадив я пасажира із звітом про готовність доріг, а сам — далі. Дай, думаю, на Полонне майну.

Там ще дванадцять років тому колгоспи розпочали будівництво шосейної дороги Полонне—Варварівка—Бражинці. Подивлюся, як тією дорогою машини курсують.

Ось і Полонський район... Колгосп імені Маленкова... імені Котовського... Ось і голова колгоспів Гудзь та Продажець...

— Агей! — гукаю. — Як справи? Як шляхи будуєте?..

Помітили вони мене, кепкують...

— І таке вигадав, шляхи будувати!.. Нехай самі будуються... Он гоголівському Пацюку вареники самі до рота летіли, та ще й у сметанку вмочалися. А ми що — гірші за Пацюка?

— А як же шосейна дорога Полонне—Варварівка—Бражинці? — питая...

— Вже аж десять кілометрів прокладено!..

— Це за дванадцять років?

— А що, хіба мало?..

— То коли ж буде готова? Адже ще кілометрів п'ятнадцять залишилося.

А вони:

— Будматеріалу невистачає...

Од Полонного, над гранітним кар'єром, над заводом по виготовленню буту і щебеню, над покладами жорстви, на які багатий район, подався я на Старокостянтинів.

Біля річки Случ та Ікопоть побачив скучення вантажних машин.

— Чого стойте? — гукаю до шоферів.

— Чекаємо, — кажуть, — коли у Києві начальник «Ушосдору» т. Донець домовиться з начальником обласного управління автотранспорту та шосейних шляхів т. Кучером про ремонт містків. Бачите, які вони... От-от заваляться!

Глянув я на ті містки, і не витримало мое серце. Подався...

Куди б ви думали?

Просто до м. Хмельницького, де на центральній площі стоїть будинок Рад. Підрулив, виліз із вертольота, заглядаю у вікно.

Сидить заступник голови обласної Ради депутатів трудящих т. Бурченко і папірці в районі готую:

«Обласна нарада шляховиків, що відбулася на початку квітня, взяла зобов'язання... Вам належить також взяти зобов'язання...»

А начальник обласного управління автотранспорту і шосейних шляхів т. Кучер та його заступник, головний інженер управління т. Кривицький папірці ті в конверти заклеюють і конвеєром — на пошту!

Заходжу я до них, а вони весело так:

— Привіт, Перче!

— Привіт, привіт! — кажу.

Шляхи будуєте?

— Доводиться! — відповідають. — Починається ж гаряча пора перевозок. Хліб дорідний на полях дозрів. А цукрові буряки! Бачили, які цукрові буряки на Хмельниччині?! Це ж возити нам, не перевозити! От ми і готуємося... з самого квітня почали!

При цих словах дістали вони з шафи чотири повненьких папки (не десять, а всього тільки чотири!).

— Оце тут, — кажуть, — і містки, і дороги — шосейні, ґрунтові — які душі забажається!

— Ну, а там? — показую за вікно.

Мовчать. А згодом:

— Нам би вертольотів... Хоча б по одному на колгосп... Тоді б ми — ого-го! Не кукурікали б, як у минулому році...

Не чекайте вертольотів, товариші з Хмельниччини! Запевняю, що їх в цьому році не буде! Беріться, поки ще є час, за роботу.

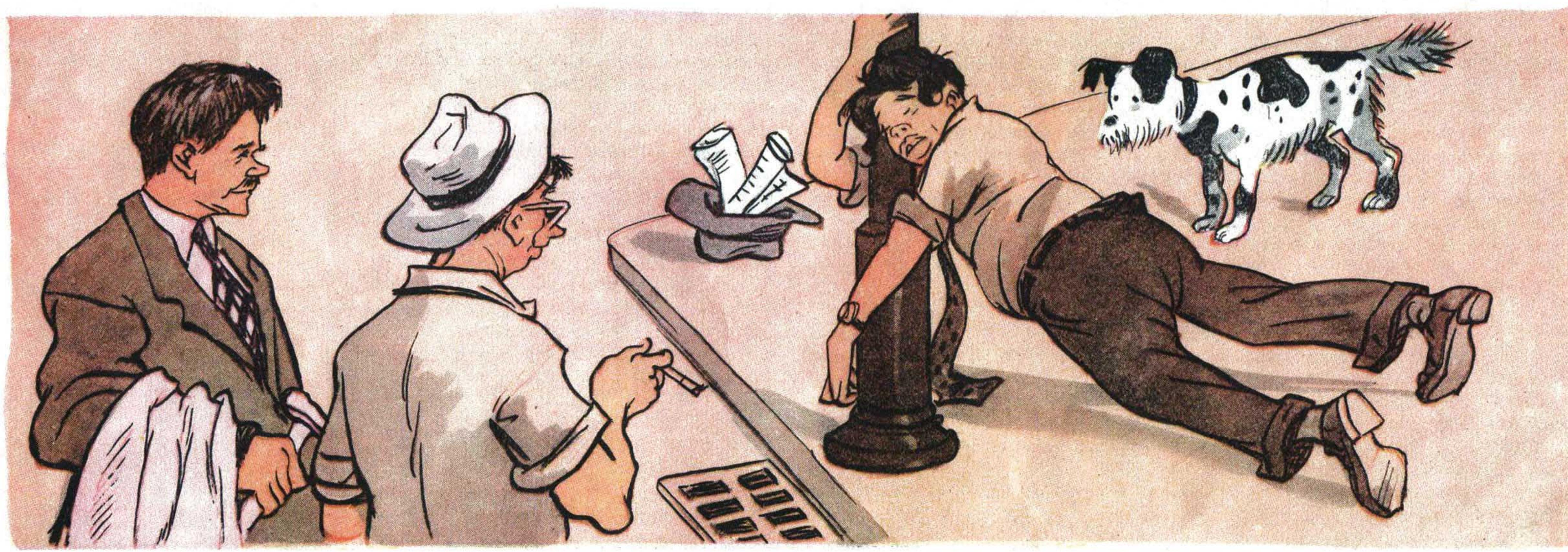
За справжню роботу, не паперову!

Інакше вам справді кукурікати доведеться!

Подорожні нотатки Перця опублікував М. БІЛЕЦЬКИЙ.

ТВОРЧА ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ

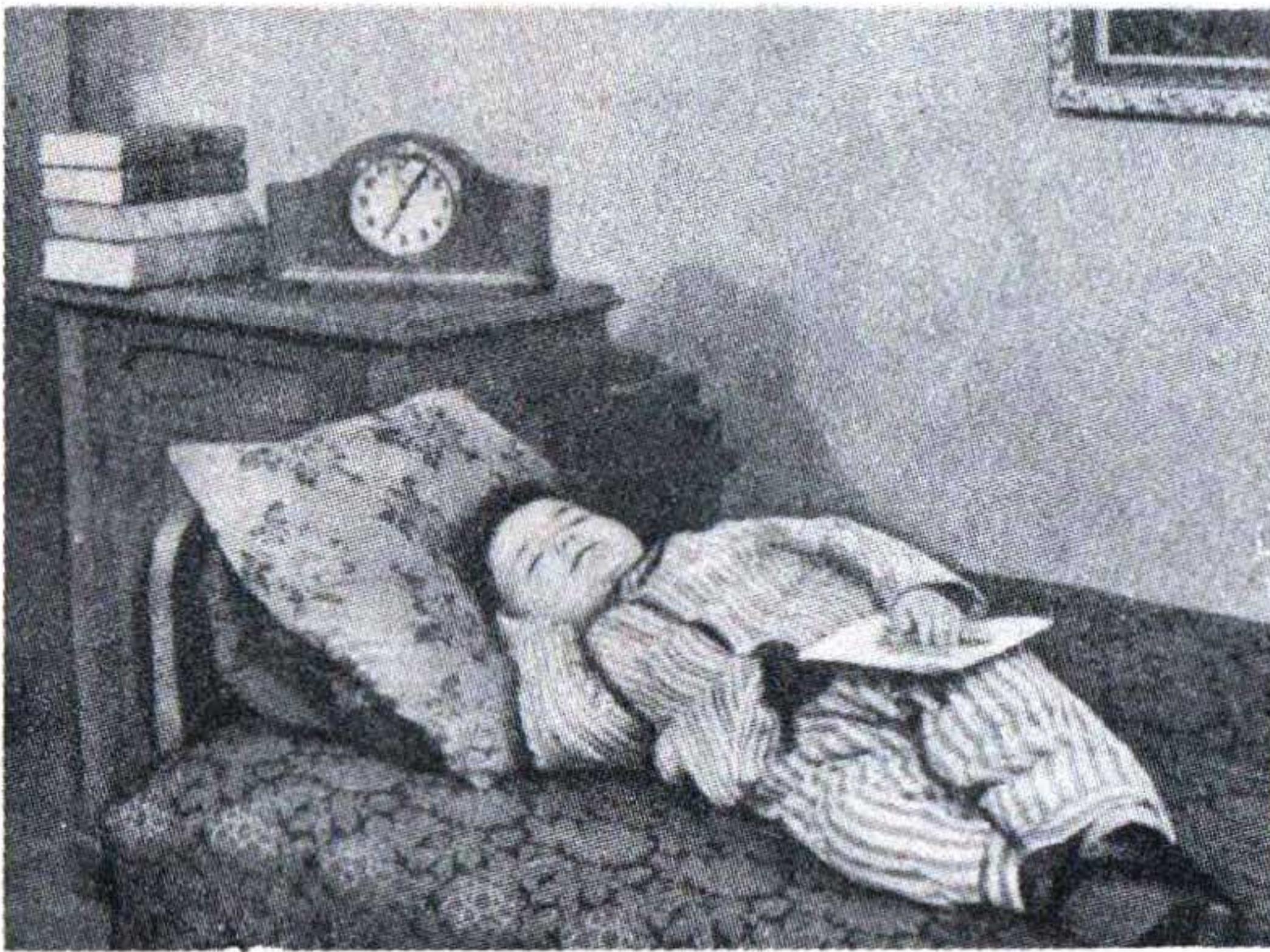
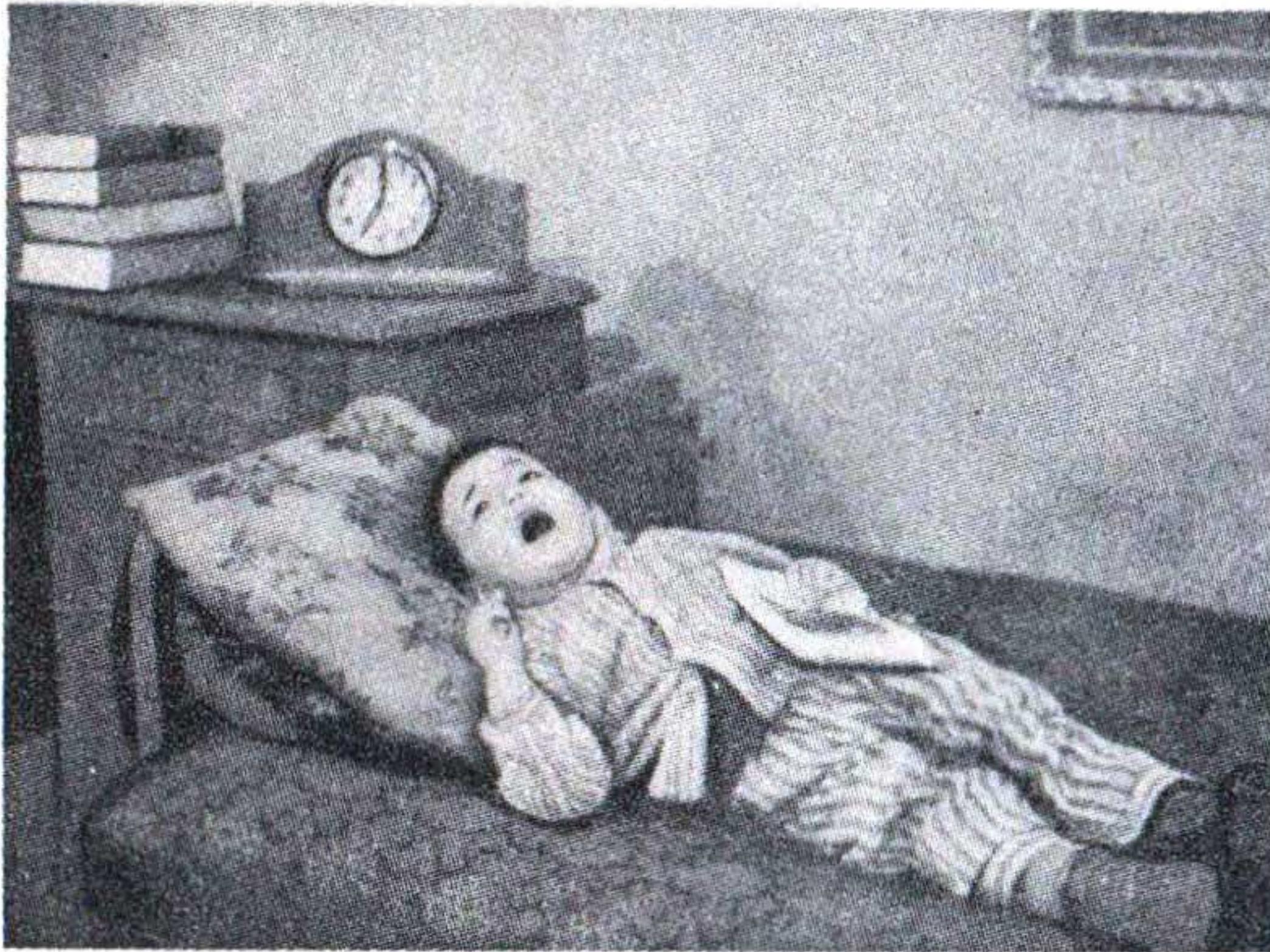
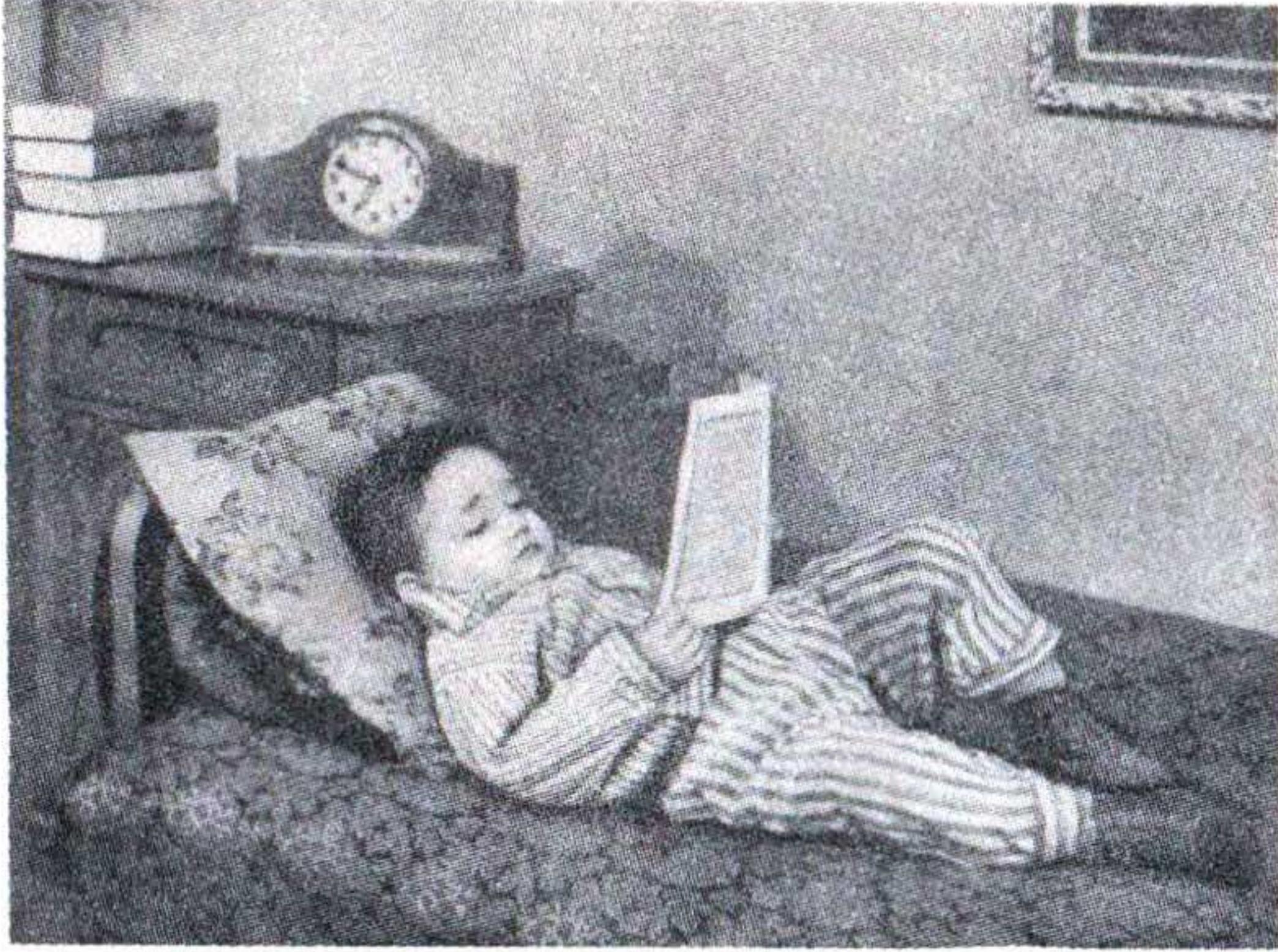
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— У поета Ларченка знову занепадницький стан...

Фотожарт В. ГОРОШКА.

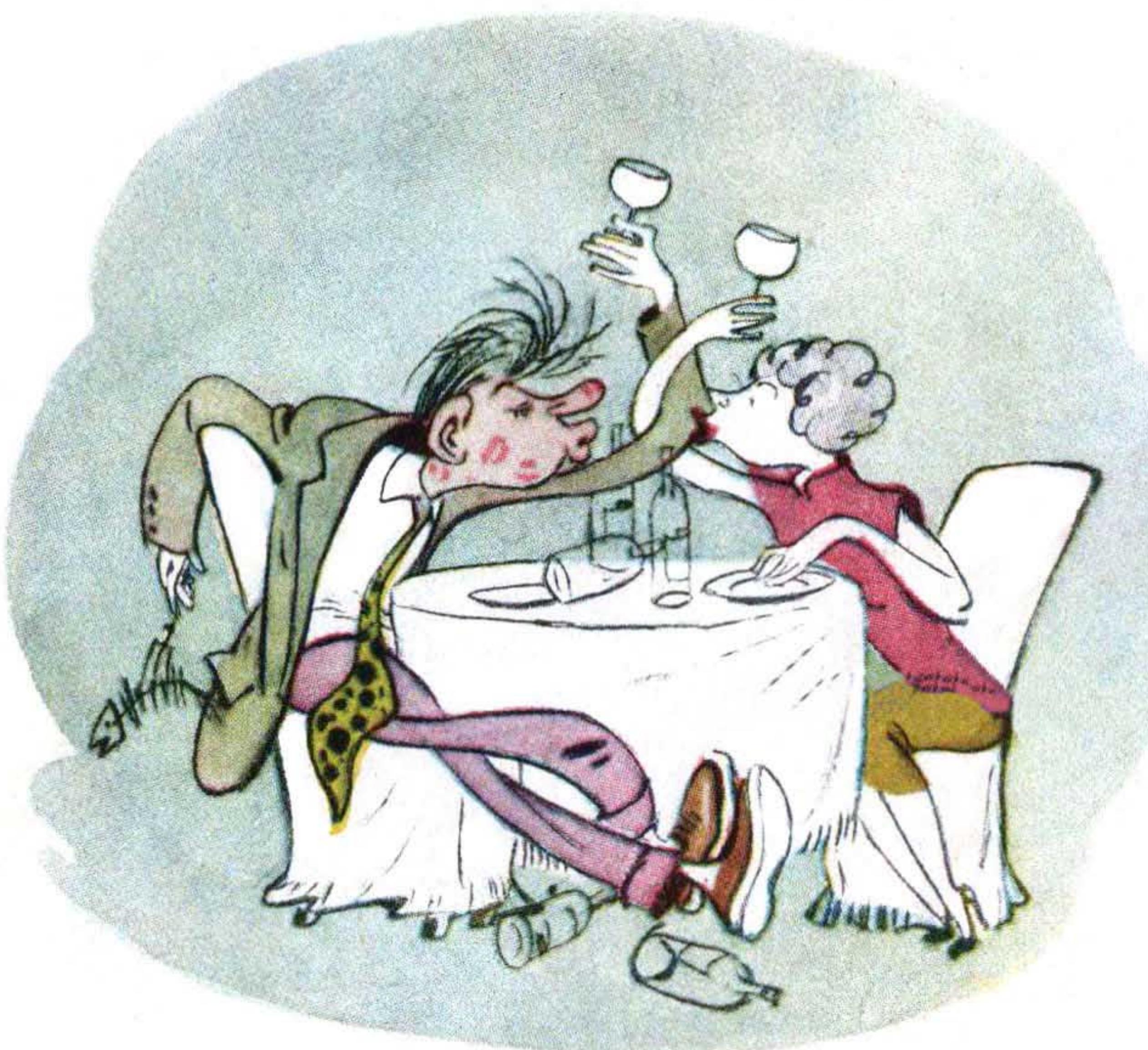

— Я підвищую свій культурний рівень, як мій тато...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

— Познайомлю тебе з хлопцем — закачаєшся!

Познайомилася...

І «закачалася».

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Видавництво «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 13(360) (на українському языке)

БФ 12441.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Підписано до друку 25. VI. 1957 р. Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 журналу було вміщено листа про те, що Гуменниківський медпункт (Житомирщина) міститься у непридатному приміщенні.

Після виступу Перця виконкомом Коростишівської ради виділив матеріали для ремонту медпункту.

★ «Дочумакувався» — під такою назвою у № 7 журналу було надруковано замітку про те, що керуючий другим відділком радгоспу «Чаплинський» (Херсонська область) Лушников М. Н. покрив свій борт крамниці за горілку радгоспівською збрую та іншим дрібним господарським реманентом — всього на три з половиною тисячі карбованців.

Вироком народного суду Лушникова та колишнього завгоспа відділку Мартюка Н. П. застуджено до 6 місяців поправно-трудових робіт.

★ У тому ж номері журналу було вміщено фейлетона «Бакалейник і Ко», в якому розповідалося, як начальник будівельного управління № 11 тресту «Маківщахтобуд» Дубравін незаконно організував у м. Сталіно цех по виробництву гумового взуття. Коли Дубравіну було запропоновано ліквідувати цех, він цього не зробив, а передав цех начальникові Сталінського житлово-монтажного управління Міністерства будівництва підприємств вугільної промисловості УРСР Фоміну.

Після виступу Перця Дубравіна з роботи знято, а матеріали на нього та інших осіб передано прокуратурі. Фоміна виключено з партії і знято з роботи. Керуючому облпромпостачем Орлинському та старшому бухгалтерові Переверзеві оголошено сувору догану з попередженням.

★ Завідуючий Старосамбірським кульмагом Сарахман одержав у Дрогобицькій облспоживспілці 20 швейних машин, а привіз на базу райспоживспілки лише 8. Про це писалося у замітці «Чорна завімагія» («Перець» № 8).

Як повідомив прокурор Старосамбірської міжрайпрокуратури т. Тарасенко, за незаконний продаж швейних машин Сарахмана, завідуючого торгом райспоживспілки Зібількевича та завідуючого торгом ССТ Кривого з роботи знято.

★ У «Перці» № 9 було вміщено фотодокумент про те, що на станції Умань (Черкаська область) лежать просто неба і псується 50 вагонів мінеральних добрив.

Секретар Уманського району партії т. Родін повідомив редакцію, що за безгосподарність, невиконання умов на доставку мінеральних добрив колгоспам та за інші порушення директора Уманської міжрайбази сільгоспістачу Дудіна Л. Х. з роботи знято і притягнено до суворої партійної відповідальності.

★ До редакції надійшов лист про те, що голова колгоспу ім. 1 Травня Сліпченко (Червоноармійський район) пиячить, справами колгоспу не цікавиться.

Як повідомив завідуючий сільгоспівідділом Запорізького обкуму партії т. Мартиновський, факти, наведені в листі, ствердилися. На Сліпченка накладено суворе партійне стягнення. З роботи голови колгоспу його знято.

„КРУТИ, ГАВРИЛО!“

На екрані мелітопольського кінотеатру ім. Свердлова місцеві глядачі ось уже кілька років підряд змушені дивитися один і той самий фільм: «Круті, Гаврило!». Це — багатосерійна кіноепопея, створена за сценарієм працівників управління кінофікції Міністерства культури УРСР, в якій розповідається про сумну історію відбудови приміщення цього театру. Міститься він у напівзруйнованому будинку.

Мелітопольці десятки раз запитували: коли вже приведуть до ладу кінотеатр?

Але кіноепопея «Круті, Гаврило!» не дає прямої відповіді на це питання. Кожна серія закінчується дуже інтригуючим написом: «Капітальні роботи по відбудові кінотеатру ім. Свердлова будуть включені у план наступного року». Минає рік, і міністерство частує мелітопольців новою серією обіцянок.

Кажуть, що зараз у міністерстві готується ще одна серія цієї довгої епопеї, яка знов увірветься на найцікавішому місці. Не треба! У місцевих кіноглядачів терпець вже давно увірвався.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Признаємось тобі, що ми хуторяни. І не тому, що живемо на хуторі ім. Крупської, а тому, що в нас нема клубу; отже, ми не можемо кінофільми подивитися, радіо послухати, книжки й журнали почитати.

Приїхав якось на хутір голова нашого колгоспу ім. Мічуріна т. Курченко та й каже:

— Будьте активними! Он стойте порожня хата. Нехай хлопці її підлатают, а дівчата вимажуть — і буде вам клуб. А я привезу радіо-приймача, книжок і журналів.

Відремонтували ми хату, ждемо обіцяного. Аж ось через місяць т. Курченко привіз у наш клуб... курчат.

Перехитрив нас шановний Василь Ерофеевич, так перехитрив, що тепер з нас не тільки кури, а й курчата сміються.

Наш голова просив нас бути активними. Ми ще раз виявили активність і написали, Перче, тобі цього листа. Сподіваємося, що після цього ми вже не будемо хуторянами.

ВІСІМ ПІДПІСІВ.

с. Глобино,
Полтавської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 3 журналу було вміщено листа про те, що Гуменниківський медпункт (Житомирщина) міститься у непридатному приміщенні.

Після виступу Перця виконкомом Коростишівської ради виділив матеріали для ремонту медпункту.

★ «Дочумакувався» — під такою назвою у № 7 журналу було надруковано замітку про те, що керуючий другим відділком радгоспу «Чаплинський» (Херсонська область) Лушников М. Н. покрив свій борт крамниці за горілку радгоспівською збрую та іншим дрібним господарським реманентом — всього на три з половиною тисячі карбованців.

Вироком народного суду Лушникова та колишнього завгоспа відділку Мартюка Н. П. застуджено до 6 місяців поправно-трудових робіт.

★ У тому ж номері журналу було вміщено фейлетона «Бакалейник і Ко», в якому розповідалося, як начальник будівельного управління № 11 тресту «Маківщахтобуд» Дубравін незаконно організував у м. Сталіно цех по виробництву гумового взуття. Коли Дубравіну було запропоновано ліквідувати цех, він цього не зробив, а передав цех начальникові Сталінського житлово-монтажного управління Міністерства будівництва підприємств вугільної промисловості УРСР Фоміну.

Після виступу Перця Дубравіна з роботи знято, а матеріали на нього та інших осіб передано прокуратурі. Фоміна виключено з партії і знято з роботи. Керуючому облпромпостачем Орлинському та старшому бухгалтерові Переверзеві оголошено сувору догану з попередженням.

★ Завідуючий Старосамбірським кульмагом Сарахман одержав у Дрогобицькій облспоживспілці 20 швейних машин, а привіз на базу райспоживспілки лише 8. Про це писалося у замітці «Чорна завімагія» («Перець» № 8).

Як повідомив прокурор Старосамбірської міжрайпрокуратури т. Тарасенко, за незаконний продаж швейних машин Сарахмана, завідуючого торгом райспоживспілки Зібількевича та завідуючого торгом ССТ Кривого з роботи знято.

★ У «Перці» № 9 було вміщено фотодокумент про те, що на станції Умань (Черкаська область) лежать просто неба і псується 50 вагонів мінеральних добрив.

Секретар Уманського району партії т. Родін повідомив редакцію, що за безгосподарність, невиконання умов на доставку мінеральних добрив колгоспам та за інші порушення директора Уманської міжрайбази сільгоспістачу Дудіна Л. Х. з роботи знято і притягнено до суворої партійної відповідальності.

★ До редакції надійшов лист про те, що голова колгоспу ім. 1 Травня Сліпченко (Червоноармійський район) пиячить, справами колгоспу не цікавиться.

Як повідомив завідуючий сільгоспівідділом Запорізького обкуму партії т. Мартиновський, факти, наведені в листі, ствердилися. На Сліпченка накладено суворе партійне стягнення. З роботи голови колгоспу його знято.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 13(360) (на українському языке)

БФ 12441.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Підписано до друку 25. VI. 1957 р. Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

Американські газети пишуть, що «у Вашингтоні й Нью-Йорку деякі обличчя почевоніли від люті», коли дізналися про те, що китайці розгромили американське посольство в столиці Тайваню — Тайбей.

Випадок, коли білі стають червоношкірими.